

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 117.653 van 28 maart 2003
in de zaak A. 119.940/XIV-9663.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Pakistaanse nationaliteit, op 20 april 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 januari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 maart 2002;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 24 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 3 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 februari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LAMOOT die, loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 22 januari 2002 en zich vluchteling verklaart op 24 januari 2002; dat op 28 januari 2002 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 20 maart 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

“U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Sialkot, district Sialkot, in de provincie Punjab. Uw ouders zouden afkomstig zijn uit Muzaffarabad, Azad Kashmir en zouden nog voor uw geboorte naar Sialkot verhuisd zijn. Omdat uw familie uit Kashmir afkomstig is zou niemand in uw gezin ooit een Pakistaanse identiteitskaart verkregen hebben. U zou sinds een drietal jaren een winkel openhouden in de ‘bazar’ van Rangpura Road. Op 22 oktober 2001 zouden zes ‘Jamaat-e-Islami’ (JI) en ‘Lashkar-e-Toiba’-aanhangers (LeT) naar uw winkel gekomen zijn om u aan te sporen deel te nemen aan een betoging die dag op het ‘Allama Iqbal’ plein. De demonstratie zou door hen georganiseerd zijn als protest tegen de steun van de Pakistaanse regering aan de VS in hun strijd tegen het terrorisme. U zou eerst geweigerd hebben maar omdat ze aandrongen en de andere winkeliers er ook aanwezig zouden zijn, ging u toch. Tijdens de betoging zouden slogans geroepen zijn tegen de Amerikaanse en Pakistaanse regeringen. U zou daar niet aan hebben deelgenomen. De politie zou zijn tussengekomen en u zou samen met vier andere onbekenden opgepakt zijn. U zou overgebracht zijn naar het Kotwalipolitiekantoor en er zeven dagen opgesloten zijn. U zou door de politie mishandeld zijn. De politie zou u beschuldigd hebben van deelname aan een publieke betoging, lidmaatschap bij een extreem-religieuze organisatie en het niet in het bezit zijn van een Pakistaans identiteitsbewijs. De politie zou gezegd hebben dat er een officiële aanklacht (‘First Information Report’) tegen u was opgesteld. Op 29 oktober 2001 zou u vrijgelaten zijn nadat uw vaders vriend Imflaz Ghorri 100.000 roepies smeergeld betaald had. De andere vier opgepakt zouden al na drie dagen vrijgelaten zijn omdat zij wel hun identiteit konden bewijzen. Op 31 oktober 2001 zou u uw winkel opnieuw geopend hebben. Die dag zouden vier à vijf ‘LeT’-leden naar u gekomen zijn en u verteld hebben dat u hen, als Kashmiri, moest bijtreden om deel te nemen aan de ‘jihad’ in Kashmir. U weigerde, waarna een discussie zou ontstaan zijn. De ‘LeT’-aanhangers zouden ermee gedreigd hebben u te doden. Andere winkeliers zouden tussengekomen zijn. Daarna zou u de winkel gesloten hebben. Op aanraden van uw vader vertrok u op 3 november 2001 naar uw zus A. Z. in Pasroor, district Sialkot. Op 5 november 2001 kreeg u er het bericht van uw vriend Adnaan Sadiq dat uw vader en broer die dag in uw plaats door de ‘ISI’ (Inter Services Intelligence) thuis opgepakt waren. Op 7 november 2001 zou u daarom naar uw oom M. in Rawalpindi gevlucht zijn waar u tot 14 december 2001 verbleef. Daarna zou u naar Karachi getrokken zijn vanwaar u op 22 januari 2002 een vlucht zou genomen hebben naar Istanbul. Nog diezelfde dag zou u in België aangekomen zijn waar u op 24 januari 2002 asiel aanvraagde.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw relaas op het Commissariaat-generaal (CGVS) strijdig is met dat op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde immers op het CGVS dat op 22 oktober 2001 ‘JI’ en ‘LeT’-aanhangers u dwongen deel te nemen aan een betoging (CGVS, p.5), terwijl u op DVZ enkel vermeldde dat deze personen tot de religieuze groepering ‘JI’ behoren (DVZ, p. 12). Dit is bevreemdend te noemen temeer omdat u verklaarde dat u deze personen zelf kende -weliswaar niet bij naam-, omdat zij tijdens toespraken in de moskee zelf zouden verklaard hebben tot één van deze groeperingen te behoren (CGVS, p.6).

Bovendien verklaarde u op het CGVS dat de betoging waaraan u deelnam, georganiseerd was door 'JI' én door 'LeT'. Wat de bedreigingen op 31 oktober 2001 betreft, vermeldde u bovendien op het CGVS dat die geuit werden door 'LeT'-leden, terwijl u op DVZ beweerde dat 'de JI-leden teruggekomen waren' en u bedreigden (DVZ, p. 12). U vermeldde trouwens nog op DVZ dat deze 'JI'-leden van u op 31 oktober 2001 geeist hadden enkele opdrachten uit te voeren en dat u moest deelnemen aan de 'jihad' (DVZ, p. 12), terwijl u op het CGVS geen gewag maakte van opdrachten die u voor hen zou moeten uitvoeren en er enkel verklaarde dat ze u voor de 'jihad' wilden inlijven (CGVS, p. 10). U verklaarde bovendien op het CGVS dat de politie tegen u een FIR had opgesteld (CGVS, p. 8), terwijl u op DVZ geen melding maakte van een officiële beschuldiging (DVZ, p. 12 en 13). Ook dit is bevreemdend te noemen, temeer u verklaarde dat naar aanleiding van ondermeer dit 'FIR' de 'ISI' u wou arresteren en in uw plaats uw broer en vader oppakte (CGVS, p. 12). Bovenstaande elementen brengen dan ook de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in het gedrang.

U sprak zichzelf ook tegen tijdens het gehoor op het CGVS. Uit uw verklaring valt namelijk af te leiden dat u omwille van uw etnische origine van de autoriteiten geen Pakistaanse identiteitskaart kon verkrijgen (CGVS, p. 4). Daarna verklaarde u echter zelf dat u nooit geprobeerd hebt een identiteitskaart te verkrijgen omdat u dat niet nodig vond (CGVS, p. 9). Bovendien sprak u zichzelf tegen wat betreft de ordediensten die uw vader en broer zouden hebben opgepakt. U verklaarde achtereenvolgens dat zij zouden gearresteerd zijn door de 'ISI', de 'ASI', de 'SIS' ('Special Intelligence Service') en dan opnieuw de 'ISI' (CGVS, p. 12). Het feit dat u niet weet wie van deze diensten uw familieleden zou opgepakt hebben, is bevreemdend te noemen. Deze elementen zetten eveneens de geloofwaardigheid van de vermeende arrestatie van uw broer en vader op de helling.

Wat er ook van zij, u hebt niet op voldoende wijze aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van één van de criteria vermeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het feit dat u gearresteerd werd moet eerder gezien worden in het kader van een actie door de ordediensten ter bewaring van de openbare orde. U nam zoals u zelf verklaarde immers deel aan een niet-toegelaten betoging (CGVS, p. 7). U kan evenmin aannemelijk maken dat u door de politie zou beschuldigd zijn van lidmaatschap van een religieuze groepering, temeer daar u zelf verklaarde geen banden te hebben met of sympathie te koesteren voor een bepaalde organisatie of partij (CGVS, p. 2). U verklaarde bovendien enkel gehoord te hebben dat er een FIR tegen u was maar die zelf nooit gezien te hebben. Bovendien werd volgens u in de beschuldiging nooit verduidelijkt tot welke groepering u zou behoren, wat bij een officiële aanklacht zeker het geval is. Het feit dat u na betaling van smeergeld werd vrijgelaten, wijst er trouwens op dat het om een extralegale detentie gaat. Uw arrestatie blijkt dus eerder te wijten aan het corrupte gedrag van lokale politieagenten dan aan een intentie van de autoriteiten om u te vervolgen. U deed trouwens zelf uw gegronde vrees voor zowel deze religieuze groeperingen als voor de ordediensten teniet. U beweerde immers op het CGVS dat u na het vernemen van de arrestatie van uw broer en vader niet direct uit Pasoor vluchtte omdat u zich niet in gevaar voelde bij uw zus (CGVS, p. 13). Nochtans vertrok u enkele dagen nadien dan om onduidelijke reden plots naar uw oom in Rawalpindi. U kan trouwens niet aannemelijk maken waarom u uw toevlucht niet kon zoeken tot andere delen van Pakistan om te ontsnappen aan uw problemen met 'JI' en 'LeT'. U gaf immers toe dat u langere tijd in Karachi had kunnen verblijven en dat u er enkel vertrokken bent omdat u de persoon bij wie u woonde 'niet echt geschikt vond' (CGVS, p. 14).

Derhalve wordt afbreuk gedaan aan zowel uw vluchtrelaas als aan uw beweerde vrees voor vervolging.”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel het volgende aanvoert:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreerndelingenwet van 15 december 1980;

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen stelt dat mijn verzoeker in de loop van zijn asielprocedure een aantal manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, waardoor de oprechtheid van uw asielaanvraag ernstig in twijfel kan worden getrokken.

Mijn verzoeker verklaarde immers op het CGVS dat op 22 oktober 2001 'JI' en 'LeT'-aanhangers hem dwongen deel te nemen aan een betoging (verhoor CGVS, p.5), terwijl hij op DVZ enkel vermeldde dat deze personen tot de religieuze groepering 'JI' behoren (verhoor DVZ, p. 12). De JI en de LeT zijn immers verwant en werken samen (zie nota's Mr. VANDENBERGHE). Dit is dus niet bevreemdend te noemen temeer omdat hij verklaarde

dat hij deze personen zelf kende - weliswaar niet bij naam - omdat zij tijdens toespraken in de moskee zelf zouden verklaard hebben tot één van deze groeperingen te behoren (verhoor CGVS, p.6).

Bovendien verklaarde hij op het CGVS dat de betoging waaraan hij deelnam, georganiseerd was door 'JI' én door 'LeT'. Wat de bedreigingen op 31 oktober 2001 betreft, vermeldde hij bovendien op het CGVS dat die geuit werden door 'LeT'-leden, terwijl hij op DVZ beweerde dat 'de JI-leden teruggekonnen waren' en hem bedreigden (verhoor DVZ, p. 12). Mijn verzoeker vermeldt nogmaals dat deze groeperingen samenwerken en dat de betrokkene voor beiden actief zijn. Hij vermeldde trouwens nog op DVZ dat deze 'JI'-leden van hem op 31 oktober 2001 geeist hadden enkele opdrachten uit te voeren en dat hij moest deelnemen aan de 'jihad' (verhoor DVZ, p. 12), terwijl hij op het CGVS geen gewag maakte van opdrachten die u voor hen zou moeten uitvoeren en er enkel verklaarde dat ze u voor de 'jihad' wilden inlijven (verhoor CGVS, p. 10). Omtrent de opdrachten waren er geen vragen (nota's Mr. VANDENBERGHE). Hij verklaarde bovendien op het CGVS dat de politie tegen hem een FIR had opgesteld (verhoor CGVS, p. 8), terwijl hij op DVZ wel melding maakte van een officiële beschuldiging, maar dit niet genoteerd werd (verhoor DVZ, p. 12 en 13). Ook dit is niet bevreemdend te noemen, temeer hij verklaarde dat naar aanleiding van onder meer dit FIR de 'ISI' hem wou arresteren en in zijn plaats uw broer en vader oppakte (verhoor CGVS, p. 12).

Mijn verzoeker sprak zichzelf niet tegen tijdens het gehoor op het CGVS. Uit zijn verklaring valt namelijk af te leiden dat hij omwille van zijn etnische origine van de autoriteiten geen Pakistaanse identiteitskaart kon verkrijgen (verhoor CGVS, p. 4) en dat hij daarom zelf nooit geprobeerd heeft een identiteitskaart te verkrijgen omdat hij wist dat dit niet kon en dat hij nooit een nodig had (nota's Mr. VANDENBERGHE), hetgeen een gans andere nuance is dan dat hij het 'niet nodig vond' (verhoor CGVS, p. 9). Bovendien sprak hij evenmin zichzelf tegen wat betreft de ordediensten die zijn vader en broer zouden hebben opgepakt. Hij verklaarde achtereenvolgens dat zij zouden gearresteerd zijn door de 'ISI', de 'SIS' ('Special Intelligence Service') en dan opnieuw de 'ISI' (verhoor CGVS, p. 12). Het feit dat hij niet weet wie van deze diensten uw familieleden zou opgepakt hebben, is niet bevreemdend te noemen.

Het feit dat hij gearresteerd werd moet eerder gezien worden in het kader van een actie door de ordediensten ter bewaring van de openbare orde. Mijn verzoeker nam - zoals hij zelf verklaarde immers deel aan een niet-toegelaten betoging (verhoor CGVS, p. 7). Hij kan aannemelijk maken dat hij door de politie werd beschuldigd van lidmaatschap van een religieuze groepering, temeer daar hij zelf verklaarde geen banden te hebben met of sympathie te koesteren voor een bepaalde organisatie of partij (verhoor CGVS, p. 2), maar dat hij door zijn origine automatisch verdacht werd (nota's Mr. VANDENBERGHE). Hij verklaarde bovendien enkel gehoord te hebben dat er een 'FIR' tegen hem was maar die zelf nooit gezien te hebben. Bovendien werd volgens hem in de beschuldiging nooit verduidelijkt tot welke groepering hij zou behoren, wat bij een officiële aanklacht zeker het geval zou moeten zijn, maar wat niet gebeurd is. Het feit dat hij na betaling van smeergeld werd vrijgelaten, wijst er trouwens op dat het om een extralegale detentie gaat. Zijn arrestatie blijkt dus eerder te wijten aan het corrupte gedrag van lokale politieagenten die beschermd worden, waardoor de intentie van de autoriteiten om hem te vervolgen, blijkt. Mijn verzoeker deed trouwens zelf zijn gegronde vrees voor zowel deze religieuze groeperingen als voor de ordediensten niet teniet. Hij beweerde immers op het CGVS dat hij na het vernemen van de arrestatie van zijn broer en vader niet direct uit Pasroor vluchtte omdat hij zich niet onmiddellijk in gevaar voelde bij zijn zus (verhoor CGVS, p. 13). Nochtans vertrok hij enkele dagen nadien dan om onduidelijke reden plots naar zijn oom in Rawalpindi.

In haar beslissing dd. 20.03.2002 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoekster in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de bovenvermelde wetsartikelen.”.

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert; dat uit het middel blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht bedoelt; dat het onderdeel van het middel enkel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

2.2.1. Overwegende dat de commissaris-generaal vele tegenstrijdigheden vaststelt in de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij betreffende de organisaties die de verzoekende partij hadden gedwongen deel te nemen aan de betoging van 22 oktober 2001, de vraag van wie de bedreigingen op 31 oktober 2001 uitgingen, het niet vermelden op het commissariaat-generaal van de door “JI”-leden gegeven opdracht en met het niet vermelden op de dienst Vreemdelingenzaken van een “FIR” in hoofde van de verzoekende partij;

Overwegende dat de verzoekende partij met de bewering dat “JI” en “LeT” verwante organisaties zijn en samenwerken niet aannemelijk maakt waarom zij hun namen door elkaar gebruikt noch dat zij niet zelfstandig kunnen handelen; dat de verzoekende partij bovendien niet betwist dat ze op het commissariaat-generaal geen melding maakte van de kwestieuze opdracht doch dit toeschrijft aan het feit dat er geen vragen over werden gesteld; dat nochtans van de verzoekende partij mag worden verwacht dat zij volledige medewerking verleent aan de asielpcedure en alle informatie die van belang is voor haar asielaanvraag zou vermelden; dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar melding van een officiële beschuldiging (FIR) niet werd genoteerd nu, het verhoorverslag van de dienst Vreemdelingenzaken aan haar werd voorgelezen en door haar werd ondertekend; dat dit verhoorverslag niets vermeldt over een officiële beschuldiging;

2.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing verder melding maakt van tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partij op het commissariaat-generaal betreffende de mogelijkheid om een Pakistaanse identiteitskaart te verkrijgen en de identificatie van de ordediensten (“ISI”, “SIS” en “ASI”) die de vader en de broer van de verzoekende partij zouden hebben gearresteerd; dat de verzoekende partij aanvoert dat de eerste tegenstrijdigheid moet worden genuanceerd doch daarbij geen verduidelijking geeft dat ze voor het overige beweert dat ze niet in staat was om de kwestieuze ordediensten te identificeren;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij op zeer vage en onduidelijke wijze de motivering in de bestreden beslissing vermeldt aangaande het feit dat zij slechts om redenen van openbare orde zou zijn gearresteerd en dat het om een extralegale detentie door corrupte ambtenaren zou gaan, hetgeen als vreemd aan criteria van de Vluchtelingenconventie werd bevonden; dat de verzoekende partij daarbij nalaat enig gebrek in de motivering aan te duiden; dat deze grief, voor zover als dusdanig te beschouwen, onontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal in onredelijkheid of op grond van onjuiste feiten tot zijn besluit is kunnen komen noch dat hij de hem met artikel 52 van de Vreemdelingenwet toegekende appreciatiebevoegdheid heeft overschreden; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, dient te worden verwezen naar het voorgaande;

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal zijn beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding; dat de verzoekende partij niet uiteenzet waarom de bestreden beslissing steunt op niet-correcte gegevens; dat de verzoekende partij derhalve niet aantoont hoe de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden met betrekking tot deze beslissing; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat, in zoverre de overige door de verzoekende partij in het middel aangebrachte bepalingen niet begrepen zouden zijn in het voorgaande, de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze ze zijn miskend door de bestreden beslissing;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
achtentwintig maart tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

K. VANHOUTTE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

C. ADAMS.